

“ Ryan is mijn eigen Prix d’Amérique.”

“ Ryan c’est mon Prix d’Amérique.”

Maandagavond werd er op TV Canvas een reportage over het leven van Jos Verbeeck uitgezonden die op een merkwaardige en kwalitatief hoogstaande manier het leven en de carrière van deze flamboyante vijftiger nog eens in overschouwing nam. Dat was meteen ook een mooie publiciteit voor de drafkoersen alsook een spannend avontuur gekruisd met diverse commentaren allerhande over de meest bekende Belgische driver allertijden en ongetwijfeld ook de meest begaafde in de geschiedenis van de onze trotting.

We willen u dan ook nog eens de sterke momenten van deze reportage meegeven.

De journalisten gaven eerst een overzicht van het begin van zijn carrière toen Jos nog een kind was en leefde in Langdorp. Zoals nogal wat andere Belgische drivers leerde hij de stiel in de poney-koersen.

“Mijn poney liep achter de auto van mijn vader en we haalden daarbij snelheden tot 60 km per uur!” Jos ging dan over naar de officiële koersen en wist in geen tijd het Belgische publiek voor zich te winnen. Dat was nog in de gouden tijd van onze paardenwedrennen, toen de avondbijeekkomsten in Sterrebeek duurden tot 4 uur in de morgen. Meer bepaald in de cafés uit de buurt en dat liep ook al wel eens uit de hand! Marcel Martens, eerst het voorbeeld en daarna de grote vriend van altijd van Jos verklaarde: **“ Meteen zagen we dat Jos een buitengewoon talent was. Hij had net dat ietsje meer waardoor hij altijd het allerbeste uit de paarden wist te halen die hem werden toevertrouwd. Als jongeling was het al een beminnelijk iemand met het hart op de juiste plaats maar als hij een glaasje teveel op had dan werd het een heel ander persoon.”** Een beetje zoals dokter Jekyll en Mister Hyde. Dan volgde het hoofdstuk over vervalste Tiercé's, het verlies van het vertrouwen van de wedders en de langzame maar onomkeerbare neergang van de Belgische koersen. We zagen in de reportage ook trieste beelden over de hippodroom van Sterrebeek die volledig verwaarloosd werd. Nu alleen nog een oefenveld voor enkele enzame golfspelers. Jos voelde dat allemaal aankomen en trok met twee valiezen als enige bagage naar Frankrijk. **“ Op weg naar het avontuur. Ik kende er niemand en ik sprak of verstonde geen woord Frans.”** Zo kwam Jos in Grosbois terecht bij Jean-Lou Peupion die hem meteen vertrouwde en aan het werk zette. Zijn enige vriend toen was Michael, de zoon van Peupion die toen 12 jaar oud was. Weinig later ontmoette Jos het paard SEA COVE dat met hem al snel legendarisch zou worden. De eigenaar ervan was de Duitse zakenman Harald Grendel. **“SEA COVE was een zeer moeilijk paard als men er wilde mee trainen.”** herinnert Jean-Lou Peupion zich. **“ Als het paard beslist had om naar rechts te draaien dan kreeg men het niet meer naar links gedraaid en trok het daarbij als een bezetene aan de teugels. Ik vroeg me toen lange tijd af hoe Jos er in slaagde dit paard in bedwang te houden want toen was hij nog graatmager. Hij had gewoon het gevoel ervoor en paarden hebben dat snel door. De ingewikkelste om te overtuigen was uiteindelijk nog de eigenaar zelf.”** Nadien brengt de reportage de beelden van Jos eerste grote internationale zege met SEA COVE, meer bepaald in Sterrebeek waar ze samen de Grote Winterprijs wonnen. SEA COVE nam dan ook deel aan de 'Prix d'Amérique' en onderscheidde zich in het Europese Circuit dat het won met een totaal van 48 punten. Zeer uitzonderlijk want de meeste laureaten die nadien dit circuit op hun naam schreven haalden hooguit 25 punten. **“ SEA COVE was HET paard tussen de paarden. Al anderen waren slechts kopies. Een paard zoals SEA COVE zal ik daarna nooit meer ontmoeten.”** Onderlijnt Jos. SEA COVE nam dan deel aan zijn eerste 'Prix d'Amérique' en Jos herinnerde: **“Enkele minuten voor de start kreeg ik van zijn eigenaar volgende opdracht: verboden om op kop te lopen. SEA COVE was een zeer nerveus paard en geborgen lopen was danook niets voor hem.”**

Jos volgde de bevelen op en streed geheel het parcours met SEA COVE en dat leverde een 4de plaats op. **“ Hij geraakte toen zijn adem kwijt omdat hij zo fel trok.”** De Duitse eigenaar, die enkele keren SEA COVE gemend had, was van slechte wil en zei na de koers aan wie het horen wilde; **Ik ken SEA COVE beter dan Verbeeck en Peupion!** De tweede 'Prix d'Amérique' van SEA COVE was de goede. Jos nam zelf de controle over de koers en liet zijn paard meteen op kop lopen. Alsmar verder voor de anderen uit, op een bepaald moment met wel 50m voorsprong. In de laatste rechte lijn smolt hun voorsprong dan wel zoals sneeuw onder de zon maar ze hielden stand en Jos verklaart: **“ As ik hem de eerste had laten lopen zoals ik dat zelf wilde dan zou hij toen al gewonnen hebben.”** De Duitse eigenaar verklaarde: **“Het is SEA COVE die Verbeeck maakt.”** Peupion verbeterde: **“ Zonder Verbeeck zou er geen SEA COVE zijn.”** Indien Jos die dag niet had gewonnen zou hij genadeloos onderuit gehaald geweest zijn maar hij won en werd meteen bevorderd tot de rang van genie. Jos maakt sindsdien deel uit van de Parijse Jet Set en profiteert daar voluit van. Zijn verstandhouding met de Franse autoriteiten lag wel erg moeilijk. **“ Op een dag zei een commissaris me dat ik maar beter mijn haar kon laten knippen omdat ik er uit zag als een zanger.”** Jos antwoordde: **“ En jij bent geen politie-agent.”** Jacques Chartier verklaarde: **“ Jos voelde zich altijd aangevallen en te kort gedaan maar wij wilden hem alleen maar helpen en deden daar alles voor.”** Ja ja ...

Jos werd meer en meer een idool van het Franse publiek en nam zo een mooie revanche op diegenen die het hem bleven moeilijk maken en die weigerden hem als één van de hennet te beschouwen. Kwam daarna dan wel in contact met minder interessante mensen toen hij zich volop in het Parijse nachtleven gooide. Hele nachten feest vieren leidde al wel eens tot moeilijk opstaan de dag nadien en daardoor miste hij al eens afspraken. De koersvereniging le Cheval Français sanctioneerde. Ook op de weg durfde hij met mooie wagens al eens uit de bocht gaan en dat leverde hem een veroordeling op waarbij hij zelfs 5 jaar het Belgisch grondgebied niet meer mocht betreden. **“ In die periode koos ik voor Monaco eerder dan voor de gevangenis van Leuven.”** legde hij op zijn eigen manier uit. Jos had nog meerdere afspraken en vele momenten van glorie en liet over de hele wereld alle facetten van zijn onmetelijk groot talent bewonderen. Met ABO VOLO behaalde hij een zege op de emotie en op de druk van het grote publiek. Voorzitter Paul Viel zit met een hersentumor en zijn dagen zijn geteld. Zijn vermaarde kleuren hadden na 27 deelnames nog nooit de Prix d'Amérique kunnen winnen en Paul doet een beroep op Jos om zijn laatste droom werkelijkheid te doen worden. Zijn zoon Jean-Pierre Viel zei hierover: **“ Mijn vader is zelf ook altijd een beetje een rebel geweest en herkende zichzelf een beetje in de persoonlijkheid van Jos en dat was de reden van zijn keuze.”** Jos schonk de voorzitter dit laatste geschenk die enkele dagen later overleed. Nadien volgde er een andere ophefmakende zege nadat Jos weer voor een andere tactiek gekozen had. DRYADE DES BOIS was toen allesbehalve de favoriete. Dit paard misstapte zich bij de start en verzeilde zo helemaal achteraan in het peloton. Jos ging met haar in het spoor lopen van alle voorgangers en zo wist DRYADE DES BOIS ze één voor één te remonteren zonder daarvoor buitengewone inspanningen te moeten doen. In de laatste rechte lijn bleek ze dan ook nog de friste van allemaal te zijn. **“ Jos heeft zich altijd kunnen aanpassen aan het paard dat hij mende en wist als geen ander te improviseren. Naargelang de omstandigheden vond hij altijd de juiste tactiek.”** De rebel kwam steeds weer aan de oppervlakte nadat Franse penneridders iedere keer weer het einde van zijn carrière hadden voorspeld. Met ABANO AS behaalde hij zijn 4de zege in de Prix d'Amérique en legde daarmee al zijn critikasters het zwijgen op. Sindsdien is er wel veel veranderd. Jos trouwde en zijn echtgenote schonk hem een zoon. **“ Mijn zoon dat is mijn eigen Prix d'Amérique.”**

Maar zijn verhaal is nog lang niet ten einde, daar zijn we wel zeker van. Onze artiest heeft het nog altijd in zich om nog talrijke nieuwe bladzijden te schrijven in het boek over zijn carrière en over de geschiedenis van de draf.

Lundi soir, la chaîne Canvas TV diffusait un reportage de grande qualité sur la vie de Jos Verbeeck et retraçait la carrière du flamboyant cinquantenaire de manière remarquable. Une belle publiciteit pour les courses de trot et un récit passionnant agrémenté de divers commentaires pour le driver belge le plus connu et le plus doué de l'histoire de notre trotting. Un reportage dont nous allons reprendre les moments forts.

Les journalistes retraçaient d'abord le début de carrière de l'enfant de Langdorp. Comme pas mal de pilotes belges, il faisait ses armes dans les courses de poneys **« Mon poney courait derrière la voiture de mon père et on l'avait chronométré à 60 Kms/heure ! »**

Jos passait ensuite aux courses officielles et allait très rapidement conquérir le grand public belge. C'était l'époque dorée de nos courses hippiques, lorsque les nocturnes de Sterrebeek se terminaient à 4h du matin dans tous les cafés environnants, parfois par des matches de box ! Marcel Martens, l'exemple et l'ami de toujours de Jos déclara : **« De suite, on a décelé en lui un talent hors du commun. Jos avait ce petit quelque chose en plus et tirait toujours le meilleur des chevaux qui lui était confié. A jeun, c'était un garçon attachant avec le cœur sur la main mais lorsqu'il avait bu un verre, c'était un tout autre homme. »** Dr Jekyll et Mr Hide en somme. Puis viendra l'épisode des Tiercé's truqués, la perte de confiance des parieurs et la lente mais inéluctable descente aux enfers des courses belges. On verra dans le reportage de tristes images de Sterrebeek laissé à l'abandon, devenu le terrain d'entraînement de quelques golfeurs isolés. Jos sentira vite le vent tourné et armé de deux valises, il part en France. **« A l'aventure, je ne connaissais personne et je ne parlais pas un mot de Français. »** Jos débarque à Grosbois chez Jean-Lou Peupion qui va d'emblée lui mettre le pied à l'étrier. Son seul copain, c'est le fils de Peupion, Mickael alors âgé de 12 ans. Ensuite, Jos croise le chemin d'un cheval dont il va faire une légende **SEA COVE** et de son propriétaire le truculent homme d'affaires Allemand Harald Grendel. **« SEA COVE était un cheval très difficile à entraîner »** rappelle Jean-Lou Peupion. **« Quand il avait décidé de tourner à droite, pas moyen de le faire tourner à gauche et il tirait comme un treuil. Je me suis longtemps demandé comment Jos qui était épais comme un spaghetti pouvait le tenir. Mais il avait le doigté. Le plus compliqué du quatuor n'était cependant pas SEA COVE mais son propriétaire. »**

Le reportage occulte ensuite la première grande victoire internationale de SEA COVE, à Sterrebeek dans le GP d'Hiver. SEA COVE va disputer le Prix d'Amérique et s'illustrer dans le Circuit Européen qu'il remporte avec 48pts, exceptionnellement tous les lauréats suivants du Grand Circuit s'imposent ensuite en comptant une vingtaine de points. **« SEA COVE, c'était LE cheval. Tous les autres ne sont que des copies, Je n'en rencontrerai plus un pareil dans ma carrière »** souligne Jos. SEA COVE dispute son premier Prix d'Amérique et Jos rappelle. **« Quelques minutes avant la course, son propriétaire m'avait donné ses ordres : interdit de prendre la tête, SEA COVE était un cheval fort nerveux et courir caché ne lui convenait pas. »** Jos court aux ordres, se bat avec SEA COVE tout le parcours et finit 4ème. **« Il avait perdu son souffle en tirant. »** De très mauvaise foi, le propriétaire allemand qui avait conduit lui-même SEA COVE à quelques reprises déclara à l'issue de la course : **« Je connais mieux SEA COVE que Verbeeck et Peupion ! »**

Le deuxième prix d'Amérique de SEA COVE sera le bon. Jos réinvente la course et prend la tête puis le large pour posséder une cinquantaine de mètres d'avance. Dans la ligne droite, son avance fond comme neige au soleil mais il gagne et Jos déclare **« Si j'avais pu le conduire à ma manière la première fois, il aurait gagné. »** le propriétaire allemand déclara **« c'est SEA COVE qui a fait Verbeeck. »** Peupion rectifie : **« Sans Verbeeck, pas de SEA COVE. »**

Si Jos avait perdu son pari ce jour-là, on aurait crié au fou. Au terme de sa victoire, il est érigé au rang de génie. Jos fait maintenant partie de la Jet Set parisienne et en profite. Ses relations avec les autorités françaises sont difficiles. **« Un jour un commissaire m'a dit fais toi couper les cheveux, tu n'es pas un chanteur »** Jos lui répond **« Et toi tu n'es pas flic »** depuis il ne s'est plus coupé les cheveux. Jacques Chartier déclarera : **« Jos s'est toujours senti persécuté alors que nous avons tout fait pour l'aider. »** Mouais...

Jos est l'idole du public français et prend ainsi une belle revanche sur ceux qui ont eu du mal à l'adopter. Les mauvaises fréquentations, la vie nocturne active, les mauvaises rencontres, les réveils difficiles. Bref Jos n'est pas à tous ses rendez-vous et le Cheval Français sanctionne. Quelques gaffes ou moments d'égarément au volant de belles bagnoles. Jos subit une condamnation et ne peut plus rentrer en Belgique durant 5 ans. **« A ce moment là j'ai préféré Monaco à la prison de Leuven »** explique-t-il. Jos a d'autres rendez-vous avec la gloire et fait admirer au monde entier les différentes facettes de son talent. Avec ABO VOLO, il remporte une victoire sur l'émotion et la pression populaire. Le Président Paul Viel est atteint d'une tumeur au cerveau, ses jours sont comptés, ses célèbres couleurs n'ont jamais gagné un prix d'Amérique en 27 participations. Paul fait confiance à Jos pour lui offrir son dernier rêve. Son fils Jean-Pierre Viel dira **« Mon père a toujours été un peu rebelle et la personnalité de Jos l'avait séduit. »** Jos offrira ce dernier cadeau au Président qui s'éteint quelques jours plus tard. Ensuite, ce sera une autre victoire et Jos invente encore une autre tactique. DRYADE DES BOIS est loin d'être une favorite. Le cheval se trompe au départ et se retrouve à l'arrière du peloton, Jos prend le sillage de tous ses adversaires qui avance et DRYADE DES BOIS remonte ainsi tout le peloton sans faire d'effort. Dans la ligne d'arrivée, c'est la plus fraîche. **« Jos a toujours su s'adapter au cheval qu'il menait et improviser une tactique au gré des circonstances. »** Le rebelle refait surface, nos confrères français n'hésitent pas à prétendre que Jos est fini. Avec ABANO AS, il va remporter son 4ème prix d'Amérique et faire taire ses détracteurs. Depuis, Winnetou a pris de la bouteille, il s'est marié et son épouse lui a donné un fils. **« Mon fils c'est mon Prix d'Amérique à moi »** conclura Jos.

L'histoire n'est pas finie et nous en sommes certains, notre artiste a les ressources pour écrire encore de nombreuses pages éclatantes de l'histoire du trot. > PB

